

Кондисалъ ми ꙗ широко поле,
Курдисалъ ми ꙗ зелени чадаръ;
Потъ чадаръ седить Балюръ Войвода,
Млада робина простумъ му стоить,
Диванъ му чинить, слуга му служить,
Солдзи ми ронить, како градо'и.
Балюръ Войвода ми ꙗ опитвить:
„Айти робино бѣла Гъркино!
Що слуга служишь, и солдзи ронишь?“
„Какъ да не плачамъ, какъ да не жалимъ?
Сумъ оста'ила мъшко-то дете,
Во темень кералъ съ рѣце пущени;
Му дошло време да съ прекренить.“—
„Айти робино, бѣла Гъркино,
Хайде ти оди, хай крени си го,
Азатъ те чинамъ да си го кренишь.“

159.

Мурчо Господаринъ и Янкула Войвода.

Дельба с' делятъ два брата родени,
Един-огъ ꙗ Мурчо Господаринъ,
Помали-отъ Янкула Войвода;
Разделиха села и чифлидзи
Разделиха поле и планина;
Имъ остана коня пехливана,
И два брата пилци соколови;
Имъ оспана жрти и жгжри,
Свои куки, свой вишни сараи,
Сиво стадо дванаесетъ хияди.
Тога вика Янкула Войвода:
„Брате мои, Мурчо господаре!
Ти си женеть, просто тебѣ кука,
Сиво стадо дванаеъ хияда;
Ти си женеть, а я сумъ си ергень,
Прости менѣ жрти и жгжри,
Бърза коня, два брата сокола,
Конь да вяхнамъ, лова да си ловамъ.“